

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 3Co/125/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7822201922
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 12. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Dudíková
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2025:7822201922.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Dudíkovej a sudcov JUDr. Petra Tutka a JUDr. Martina Kolesára v spore žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. D. XXX, zastúpený JUDr. Ladislavom Csákóom, advokátom, so sídlom Hviezdoslavova 4, Rožňava, proti žalovanému: E. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom G. H. E. XX, zastúpený JUDr. Alexandrom Milkom, advokátom, so sídlom Cyrila a Metoda 4, Rožňava, o určenie vlastníckeho práva, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Rožňava zo dňa 11.6.2024, č. k. 9C/42/2022-336

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalobca je povinný nahradiť žalovanému 100 % trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Rožňava (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) napadnutým rozsudkom zamietol žalobu a priznal žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Súd prvej inštancie tak rozhodol o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal proti pôvodnej žalovanej I. F., nar. XX.XX.XXXX, určenia, že motorové vozidlo J. K., ev. č.: A. XXX L., zelenej metalízy tmavej, VIN: M., patrí do jeho výlučného vlastníctva. Skutkovým základom takto uplatneného nároku bolo v podstatnom tvrdenie žalobcu, že vlastnícke právo k predmetnému vozidlu nadobudol na základe verbálne uzavretých kúpnych zmlúv od ich vtedajších vlastníkov, doklady od uvedeného vozidla sa nachádzajú u neho doma, ale vzhľadom na to, že je väzobne trestne stíhaný, práve na základe účelovo podaného trestného oznámenia žalovanej, nemal možnosť sa k týmto dokumentom dostať a preto ich navrhoval vyžiadať od príslušného správneho orgánu. V čase kúpy vozidla tvorili pár so žalovanou, s ktorou majú maloleté dieťa. Mal viaceré vozidlá, ktoré používal a vzhľadom na to, že bol pracovne vždy veľmi vyťažený, bolo logické, aby sa tieto (jeho) vozidlá formálne zaevidovali na žalovanú, aby ich v prípade potreby mohla nerušene užívať spolu s ich dcérou, aby nevznikli problémy pri policajných kontrolách, zvlášť pri zahraničných cestách, počas ktorých do krajín, ktoré nie sú súčasťou Schengenského priestoru, sa vždy vyžaduje aj doklad od vozidla a v prípade, že sa nezhodujú údaje vodiča vozidla s údajmi uvedenými na dokladoch od vozidla, vznikajú zbytočné problémy. Hlavne sa tak stalo preto, lebo v tom čase bolo voči nemu vedené trestné stíhanie v Maďarsku a takýmto spôsobom sa vytvorila aj možnosť používať vozidlo žalovanou, ako aj finančne zabezpečiť jeho dcéru pre prípad, keby bol odsúdený na nepodmienečný trest odňatia slobody. Zdôraznil, že vozidlo kúpil z jeho výlučných finančných prostriedkov a stal sa tak jeho výlučným vlastníkom. I keď mu pôvodne hrozil veľmi prísny trest, napokon bol odsúdený ku krátkemu nepodmienečnému trestu odňatia slobody v Maďarsku. Ďalej uviedol, že žalovaná predmetné vozidlo nikdy nepoužívala a aj o všetkých otázkach týkajúcich sa tohto auta vždy bez výnimky rozhodoval on. Keďže toto vozidlo nebolo pre neho aktuálne nevyhnutné, požičal ho svojmu synovi A. B., nar. XX.XX.XXXX, či jeho známemu B. N., nar. XX.XX.XXXX, alebo ho sľúbil aj J. O. z Plešivca a pod. Žalovaná o všetkých týchto skutočnostiach vedela a nikdy proti tomu nenamietala, keďže si bola vedomá

faktu jeho vlastníckeho práva k vozidlu. V lete 2021 žalovaná na neho podala trestné oznámenie pre zločin týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 Trestného zákona, na základe čoho mu bolo vznesené obvinenie a bol vzatý do väzby. Počas jeho pobytu vo väzbe, približne po polroku po vznesení obvinenia, žalovanej zrejme napadlo, že by mohla urobiť biznis z jeho väzobného stíhania, keďže si zrejme spomenula, že jeho auto je evidované na ňu. Nepochybne si bola dobre vedomá, že vzhľadom na okolnosti, za akých na neho podala trestné oznámenie, určite nesúhlasil s tým, aby sa vozidlo speňažilo v jej prospech. Rozhodla sa preto pre podanie ďalšieho trestného oznámenia pre podozrenie z prečinu neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 217 Trestného zákona, aby sa takto vedela dostať k jeho autu formálne na ňu evidovaného, ktoré používal syn žalobcu A. a B. N.. V rámci trestného stíhania bolo jeho vozidlo zaistené pre účely trestného konania, pričom uznesením zo dňa 23.05.2022 bolo auto vrátené žalovanej ako jeho vlastníčke. Žalobca ďalej v žalobe uviedol, že je zrejme, že údaje z evidencie motorových vozidiel majú výlučne evidenčný charakter a nie sú dôkazom o vlastníckom (či obdobnom práve) k vozidlám. Zdôraznil, že predmetné vozidlo servisoval výlučne on a vo všetkom o ňom rozhodoval. Žalovaná sa k predmetnému vozidlu vyjadrovala v trestných konaniach iným spôsobom, keď napr. tvrdila, že ho dostala od neho titulom akéhosi odškodného za to, že jej spôsobil hryznú ranu malíčka, kým v druhom konaní už tvrdila, že auto síce kupoval on, ale z jej peňazí. Nikdy ale nemala peniaze na kúpu áut. Žalobca uviedol, že z dokazovania vykonaného v trestnom konaní vyplýva, že predmetné vozidlo sa kupovalo na jar až v lete 2021, čiže žalovaná klame, keď tvrdí, že sa predmetné vozidlo kupovalo počas jej výkonu funkcie konateľky spoločnosti.

3. Podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 13.12.2023 žalobca navrhol zmenu strán sporu z dôvodu, že žalovaná previedla jej domnelé vlastnícke právo k motorovému vozidlu na jej otca, E. F., nar. XX.XX.XXXX, ktorý je aktuálne zapísaný v evidencii vozidiel ako držiteľ a vlastník predmetného motorového vozidla. Prvoinštančný súd uznesením sp. zn. 9C/42/2022-208 zo dňa 20.12.2023 pripustil zmenu strany sporu na strane žalovaného, v zmysle ktorej pôvodne žalovaná I. F., nar. XX.XX.XXXX, vystúpila z konania a na jej miesto vstúpil do konania nový žalovaný E. F., nar. XX.XX.XXXX.

4. Súd prvej inštancie sa oboznámil s uznesením Okresnej prokuratúry Rožňava číslo: Pv 86/22/8808-8 zo dňa 30.06.2022, uznesením Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Rožňave, odbor kriminálnej polície, I. oddelenie vyšetrovania ČVS: ORP-50/1-VYS-RV-2022 zo dňa 07.07.2022, uznesením Okresnej prokuratúry Rožňava číslo: Pv 86/22/8808-15 zo dňa 29.09.2022, správou Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Rožňave, okresný dopravný inšpektorát, oddelenie bezpečnosti cestnej premávky a dopravných evidencií, evidenčnou kartou vozidla A. XXX L., žiadosťou o vykonanie zmeny v evidencii vozidiel: A. XXX L., správou od HYDINA SLOVENSKO s. r. o., Lieskovec, evidenčnou kartou vozidla A. XXX L., zápisnicou Okresného riaditeľstva PZ, odbor kriminálnej polície v Rožňave, ČVS: ORP-357/1-VYS-RV-2022 zo dňa 11.07.2023 o výsluchu svedka E. F., zápisnicou Okresného riaditeľstva PZ, odbor kriminálnej polície v Rožňave, ČVS: ORP-357/1-VYS-RV-2022 zo dňa 11.07.2023 o výsluchu svedkyne I. F., rozsudkom Okresného súdu Rožňava sp. zn. 15T/5/2022-961 zo dňa 08.02.2023 spolu s doložkou právoplatnosti, uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6To/25/2023-1042 zo dňa 28.03.2023, pripojeným administratívnym spisom k motorovému vozidlu J. K., ev. č. A. XXX L., predloženým Okresným riaditeľstvom Policajného zboru v Rožňave, okresný dopravný inšpektorát, oddelenie bezpečnosti cestnej premávky a dopravných evidencií, A., číslo: ORPZ-RV-ODI2-17-015/2024.

5. Právne vec posúdil podľa ust. § 132 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 137 písm. c) C.s.p., § 111 ods. 1, ods. 2 písm. a) a h), § 115 ods. 3, § 116 ods. 2, § 116 ods. 3, § 118 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

6. Súd prvej inštancie konštatoval, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že motorové vozidlo J. K., evidenčné číslo ŠPZ: A. XXX L., zelená metalíza (ďalej len „motorové vozidlo“) nadobudol kúpou žalobca, čo bolo potvrdené svedeckými výpoveďami svedkov B. N. a syna žalobcu A. B. ml., ktorí boli prítomní pri jeho kúpe. Ich výpoveďami bolo preukázané, že žalobca kúpnu cenu motorového vozidla zaplatil z vlastných peňažných prostriedkov a bolo mu odovzdané. Žalobca, ani vyššie uvedení svedkovia, nevedeli uviesť dátum kúpy motorového vozidla. Zo splnomocnenia daného I. F. pre P. H. vyplýva, že splnomocnenie na prepis motorového vozidla bolo dané dňa 18.06.2021, pričom na tomto splnomocnení je osvedčený podpis I. F.. Z výpovede žalobcu a B. N. vyplynulo, že toto splnomocnenie bolo dané nasledujúci deň po kúpe motorového vozidla za účelom vykonania zmeny v evidencii motorových vozidiel. Z toho vyplýva, že motorové vozidlo bolo nadobudnuté v júni 2021 kúpou. Administratívny spis týkajúci sa predmetného motorového vozidla obsahuje žiadosť o vykonanie zmeny v evidencii vozidiel ohľadom predmetného motorového vozidla z držiteľa P. H. na I. F., pričom žiadosť je zo dňa 30.06.2021. Z evidenčnej karty motorového vozidla vyplynulo, že z pôvodnej vlastníčky motorového vozidla, P. H., bolo motorové vozidlo prepísané na I. F. dňa 30.06.2021. Od tohto dňa do

24.11.2022 v evidencii motorových vozidiel bola vedená ako vlastníčka a držiteľka motorového vozidla I. F., ktorá dňa 24.11.2022 previedla motorové vozidlo na svojho otca E. F. - žalovaného. Z výpovede syna žalobcu v postavení svedka vyplynulo, že v deň kúpy motorového vozidla spolu s otcom išli domov ukázať kúpené motorové vozidlo. Pôvodne toto motorové vozidlo malo byť kúpené pre syna žalobcu. Keď však predmetné motorové vozidlo uvidela I. F. - družka žalobcu, žiadala, aby toto motorové vozidlo mohlo byť jej, pretože malo automatickú prevodovku a s takýmto motorovým vozidlom sa jej ľahšie jazdilo. Následne o dva alebo tri dni po kúpe motorové vozidlo bolo dané do servisu u B. N., ktorý na ňom vykonával potrebné opravy, avšak nie nepretržite, ako to uviedol svedok N.. Na základe trestného oznámenia podaného I. F., že motorové vozidlo užívajú neoprávnené osoby, motorové vozidlo bolo odňaté políciou od B. N., u ktorého sa v tom čase nachádzalo v oprave a bolo vydané políciou I. F. ako vlastníčke a držiteľke motorového vozidla. I. F. vo svojej svedeckej výpovedi uviedla, že so žalobcom žili spolu na spôsob manželstva ako druh a družka. Počas ich spolužitia jej žalobca viackrát fyzicky ublížil, preto ho udala za týranie. Pred kúpou predmetného motorového vozidla žalobcom došlo medzi nimi ku konfliktu a žalobca ju zbil. Na druhý deň prišiel domov s motorovým vozidlom a povedal, že jej daruje toto auto, aby mohla s ním chodiť do práce. Predmetné motorové vozidlo prijala, pretože malo automatickú prevodovku, jazdila s ním do práce, vozila s ním dcérku do škôlky, k lekárovi a chodila s týmto motorovým vozidlom na nákupy.

7. Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca nepreukázal existenciu svojho vlastníckeho práva k predmetnému motorovému vozidlu. Žalobca totiž predmetné motorové vozidlo nadobudol kúpou, avšak následne ústnou darovacou zmluvou ho daroval I. F.. Žalobca síce darovanie motorového vozidla popiera, avšak tomuto darovaniu nasvedčuje to, že v skutočnosti motorové vozidlo užívala I. F. a v neposlednom rade to, že v evidencii motorových vozidiel bola evidovaná ona nielen ako držiteľka motorového vozidla, ale aj ako vlastníčka. S motorovým vozidlom mohla disponovať a takto mohla darovať predmetné motorové vozidlo svojmu otcovi. Pokiaľ žalobca si chcel zachovať vlastnícke právo k motorovému vozidlu, v evidencii motorových vozidiel I. F. mala byť uvedená iba ako držiteľka motorového vozidla a žalobca mal byť vedený ako vlastník. Tvrdenie žalobcu, že aj iné motorové vozidlá boli vedené v evidencii motorových vozidiel na I. F., prvoinštančný súd v prejednávanej veci vo vzťahu k určeniu vlastníckeho práva ku konkrétnemu motorovému vozidlu nepovažoval za relevantné.

8. K námietke žalobcu, že údaje z evidencie motorových vozidiel majú len evidenčný charakter bez skutočného dopadu na otázku vlastníckeho práva, prvoinštančný súd poukázal na právnu úpravu vyplývajúcu zo zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke v znení neskorších predpisov. Z ustanovení § 111 ods. 1, 2a a písm. h), § 115 ods. 3, § 116 ods. 2, § 116 ods. 3, § 118 ods. 1 vyplýva, že v evidencii vozidiel sa vedú osobné údaje o vlastníkoch a držiteľoch vozidiel, ak ich vlastníkom alebo držiteľom je fyzická osoba, vedú sa údaje o spôsobe nadobudnutia vozidiel, vlastníkom vozidla je povinný hodnovernými dokladmi preukázať spôsob nadobudnutia vlastníctva vozidla, na základe ktorých orgán Policajného zboru zapíše vlastníka vozidla do osvedčenia o evidencii časť II., pričom osvedčenie o evidencii časť I., osvedčenie o evidencii časť II. a technické osvedčenie vozidla sú verejnou listinou, o ktorých vo všeobecnosti platí domnienka, že potvrdzujú pravdivosť toho, čo sa v nich osvedčuje alebo potvrdzuje, pokiaľ sa nepreukáže opak. Z vyššie uvedeného podľa súdu prvej inštancie vyplýva, že údaje obsiahnuté v evidencii vozidiel sú dostatočne relevantné aj vo vzťahu k otázke vlastníckeho práva ku konkrétnemu motorovému vozidlu. Konštatoval, že hoci zápis údajov do evidencie vozidiel nemá konštitutívne účinky vo vzťahu k nadobudnutiu vlastníckeho práva, evidencia vozidiel deklaruje skutočnosti, ktoré nastali pred vykonaním zápisu do tejto evidencie. V danom prípade údaje uvedené v evidencii vozidiel potvrdzujú, že vlastníčkou a držiteľkou motorového vozidla od 30.06.2021 do 24.11.2022 bola I. F., pričom zmena v osobe vlastníka, na základe ktorej bola ako vlastník motorového vozidla zapísaná I. F. do evidencie motorových vozidiel, bola vykonaná so súhlasom pôvodného vlastníka motorového vozidla.

9. Rozhodnutie o trovách konania súd prvej inštancie odôvodnil s poukazom na ust. § 255 ods. 1 C.s.p. plným procesným úspechom žalovaného v spore.

10. Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie z odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), e), f) a h) C.s.p. s návrhom, aby ho odvolací súd zmenil tak, že žalobe vyhovie a prizná mu tiež nárok na plnú náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie ako aj odvolacieho konania, alternatívne napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Za predpokladu, že odvolací súd dospeje k záveru o tom, že napadnutý rozsudok je vo výroku I vecne správny, navrhol zmeniť aspoň napadnutý výrok II o trovách konania tak, že sa právo na náhradu trov prvoinštančného konania neprizná žiadnej zo sporových strán a žalobcovi sa prizná právo na náhradu trov odvolacieho konania. V odvolaní žalobca vytkol súdu prvej inštancie najmä jednostranné vyhodnotenie svedeckých výpovedí. Má za to, že prvoinštančný súd správne dospel k záveru, že

predmetné motorové vozidlo kupoval on z vlastných finančných prostriedkov, nesprávne však dospel k záveru, že toto vozidlo daroval pôvodne žalovanej, ktorá zrejme s cieľom sťažiť sa domôcť jeho vlastníctva darovala predmetné vozidlo svojmu otcovi. Namietal, že súd nebral zreteľ na výpovede svedkov N. a B. B., ktorí potvrdili, že majú vedomosť o tom, že žalovaná bola iba formálne evidovaná ako vlastníčka (nielen) motorového vozidla J. K., ale aj iných motorových vozidiel, ktorých je rovnako on výlučným vlastníkom. Túto skutočnosť potvrdila sama žalovaná, pričom jej tvrdeniam ohľadne darovania tohto vozidla nič nenasvedčuje, okrem výpovede jej otca, ktorý však vie o darovaní iba od svojej dcéry. To sa však nezakladá na pravde, pretože on nikdy pôvodne žalovanej motorové vozidlo J. K. nedaroval, teda nemohla previesť neexistujúce vlastníctvo na súčasne žalovaného. Žalobca poukázal na to, že sama žalovaná potvrdila, že mala na seba „napísané“ aj motorové vozidlá, ktoré viesť nemohla, pretože nemala na ne vodičské oprávnenie, čo vyplýva aj z jej výpovede na pojednávaní 20.2.2024, kde uviedla, že „..... Žalobca mi povedal, že on nemôže mať nič na sebe napísané, pretože má plno exekúcií“. Odvolateľ nesúhlasí s názorom prvoinštančného súdu prezentovaným v bode 21 odôvodnenia rozsudku, že nie je relevantným vo vzťahu k určeniu vlastníckeho práva k motorovému vozidlu J. K., že aj iné motorové vozidlá sú evidované na pôvodne žalovanú. Je toho názoru, že to, že aj iné motorové vozidlá sú vedené v evidencii vozidiel na meno pôvodne žalovanej, má podstatný význam na skutkové okolnosti prípadu a je dôkazom toho, že žalovaná nemôže byť vlastníčkou týchto vozidiel, pretože by nedávalo logiku, aby žalovaná kupovala či hoc nadobudla do vlastníctva motorové vozidlá, na ktorých vedenie nemá ani vodičské oprávnenie. Podotkol, že v obdobnej veci, len k inému motorovému vozidlu, už bolo vydané právoplatné rozhodnutie, kde Okresný súd Rožňava pod sp. zn. 4C/84/2022 potvrdil jeho vlastníctvo k motorovému vozidlu F. K. C. M., ev. č. A. XXX I.. Žalobca zdôraznil, že z vykonaného dokazovania nevyplýva, na základe akého právneho titulu došlo k prepisu vozidla z predávajúcej na pôvodne žalovanú, resp. ako/čím pôvodne žalovaná preukázala na dopravnom inšpektoráte svoje vlastníctvo k nemu. Zároveň uviedol, že nevyklučuje, že bol nedostatočne kontrolovaný titul nadobudnutia vlastníckeho práva k motorovému vozidlu na dopravnom inšpektoráte. Odvolacím dôvodom podľa § 365 ods. 1 písm. e) C.s.p. je podľa odvolateľa to, že súd prvej inštanície bez akéhokoľvek odôvodnenia nevykonal ním navrhnuté dôkazy už v podanej žalobe, konkrétne výsluch svedkýň I. B. a J. O., ktoré sú podľa neho podstatné pre konečné rozhodnutie, pretože podľa tvrdenia pôvodne žalovanej vlastnícke právo mala nadobudnúť na základe ústnej darovacej zmluvy, je teda pochopiteľné, že existenciu či neexistenciu takejto zmluvy je možné zistiť okrem skutkových tvrdení sporových strán jedine svedeckými výpoveďami. V tomto smere priamym svedkom nie je ani jej otec – súčasný žalovaný, pretože ten sa o týchto domnelých skutočnostiach dozvedel iba od svojej dcéry. Súd prvej inštanície podľa žalobcu nevykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu, konal v rozpore s ust. § 185 ods. 1 C.s.p., jeho rozhodnutie je preto predčasné, pretože neodôvodnil, prečo nevykonal navrhnuté dôkazy. S týmto súvisí aj uplatnenie odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b) C.s.p. Žalobca ďalej uviedol, že uznesenie súdu z 11.6.2024 o nevyhovení jeho návrhu na doplnenie dokazovania a o skončení dokazovania, ktoré je zachytené v Zápisnici o pojednávaní z 11.6.2024, trpí rovnakými vadami ako samotný rozsudok, najmä so zreteľom na ust. § 365 ods. 1 písm. e) C.s.p. Toto uznesenie podľa neho spĺňa znaky nezákonnosti, ktoré predstavujú odvolací dôvod podľa § 365 ods. 2 C.s.p. Žalobca je toho názoru, že súd prvej inštanície nesprávne posúdil aj cit. zák. ust. Zákona č. 8/2009 Z.z., keď v bode 22 odôvodnenia uvádza, že osvedčenie o evidencii časť I., osvedčenie o evidencii časť II. a technické osvedčenie vozidla sú verejnou listinou, o ktorých vo všeobecnosti platí domnienka, že potvrdzujú pravdivosť toho, čo sa v nich osvedčuje alebo potvrdzuje, pokiaľ sa nepreukáže opak. Podľa žalobcu predmetom tohto sporu je práve preukázanie opaku tejto domnienky a je úlohou súdu, aby toto preukázanie potvrdil alebo vyvrátil. Nesúhlasí s názorom súdu, ktorý bez ďalšieho preberá zák. ust. bez toho, aby sa zaoberal individuálnymi okolnosťami prípadu – teda otázkou preukázania opaku, o to viac, že aj na dopravnom inšpektoráte pracujú omylní ľudia a nie je možné vylúčiť, že sa zapísali chybné údaje v dôsledku administratívnej chyby, resp. nedostatočne zisteného nadobúdacieho titulu k motorovému vozidlu. V závere odvolania žalobca namieta výrok o trovách konania poukazujúc na jeho mimoriadne zlé majetkové pomery, o čom svedčí skutočnosť, že bol oslobodený od súdnych poplatkov, žije z výlučnej finančnej výpomoci svojej rodiny a najbližších, čo považuje za dôvod pre aplikáciu ust. § 257 C.s.p. Konajúci súd sa však osobitosťami prípadu ohľadne priznania náhrady trov tej – ktorej strane rovnako nezaoberal, čo predstavuje odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) a h) C.s.p.

11. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

12. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.) prejednal odvolanie žalobcu ako podané včas (§ 362 C.s.p.), oprávnenou osobou (§§ 359 až 361 C.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné (§§ 355 až 358 C.s.p.), bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario C.s.p.), v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 C.s.p., z hľadísk odvolaním uplatnených odvolacích dôvodov podľa

ust. § 365 ods. 1 písm. b), e), f) a h) C.s.p. a s prihliadnutím na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok konania v zmysle ust. § 380 ods. 2 C.s.p a dospel k záveru, že súd prvej inštancie napadnuté rozhodnutie náležite odôvodnil, nedopustil sa skutkovej vady a vec tiež správne právne posúdil. Na tomto základe odvolací súd uzavrel, že odvolanie žalobcu z hľadiska ním uplatnených odvolacích dôvodov nemožno považovať za opodstatnené. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 4.12.2025 po predchádzajúcom oznámení miesta a času tohto procesného úkonu na úradnej tabuli a na webovej stránke tunajšieho súdu a pri zachovaní lehoty podľa ust. § 219 ods. 3 C.s.p.

13. Odvolací súd sa v intenciách odvolaním vymedzeného zamerania odvolacieho prieskumu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, a preto v súlade s ust. § 387 ods. 2 C.s.p. v odôvodnení konštatuje, že dôvody, na ktorých podľa odôvodnenia napadnutého rozsudku spočíva rozhodnutie súdu prvej inštancie, považuje za vecne správne (§ 387 ods. 1 C.s.p.) a tiež úplné z hľadiska všetkých kľúčových otázok nastolených v priebehu konania pred súdom prvej inštancie oboma procesnými stranami (§ 387 ods. 3 veta prvá C.s.p.). Len na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia, reagujúc tým zároveň na podstatné argumenty žalobcu v odvolaní (§ 387 ods. 3 veta druhá C.s.p.), odvolací súd k jeho dôvodom dodáva:

14. Napriek tomu, že žalobca svojimi odvolacími námietkami mienil nastoliť predmetom odvolacieho prieskumu istý rozsah otázok, odvolací súd sa v dôvodoch tohto rozhodnutia obmedzil len na tie z nich, ktoré majú z jeho pohľadu pre vec zásadný význam. Odvolací súd zdôrazňuje, že Ústavný súd SR vo svojej rozhodovacej praxi k potrebnosti zodpovedania nepodstatných otázok formuloval (tiež) záver, že „...všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania“ (napr. II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04). V inom rozhodnutí (II. ÚS 200/09) ústavný súd obdobne uviedol, že „...odôvodnenie rozhodnutia nemusí dať odpoveď na každú poznámku či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby spravodlivé súdne rozhodnutie reagovalo na podstatné a relevantné argumenty účastníka konania a aby mu dalo jasnú a zreteľnú odpoveď na riešenie konkrétneho právneho problému“. Žiada sa v tejto súvislosti pripomenúť tiež výstižný záver, formulovaný ESLP v rozhodnutí vo veci Ruiz Torija proti Španielsku, v zmysle ktorého „Právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci“.

15. K dôvodom uvedeným v napadnutom rozsudku a k odvolacím námietkam žalobcu odvolací súd dopĺňa nasledovné:

16. Žalobca vymedzením odvolacích dôvodov proti napadnutému rozsudku nastolil predmetom odvolacieho prieskumu tiež neúplnosť vykonaného dokazovania z dôvodu nevykonania výsluchu ďalších svedkov, a to dcéry žalobcu - I. B. a J. O., ktoré mali podľa neho potvrdiť neexistenciu predmetnej darovacej zmluvy.

17. Z preskúmaného spisu odvolací súd zistil, že žalobca síce v samotnej žalobe doručenej súdu prvej inštancie dňa 27.7.2022 tvrdil, že pôvodne žalovaná I. F. „...si bola vedomá faktu jeho vlastníckeho práva k vozidlu..., o všetkých týchto skutočnostiach pochopiteľne vedela a nikdy proti tomu nenamietala, vedomosť o týchto skutočnostiach má aj jeho dcéra I. B.“, „.....vozidlo sľúbil aj J. O. z Plešivca“, pričom okrem svedkov A. B. ml. a B. N. navrhol na preukázanie uvedených skutkových okolností ako dôkaz vykonať aj výsluch svedkýň I. B. či J. O., prípadne „celý rad i ďalších svedkov, keďže ide o skutočnosti známe v podstate každému, kto pozná nás a naše pomery“. Z obsahu spisu je však zrejmé, že žalobca na pojednávaní dňa 9.1.2024 navrhol vykonať výsluch len svedkov A. B. ml. a B. N., ktorých účasť zabezpečil a ktorí boli na pojednávaní vypočutí. Na ďalšom pojednávaní dňa 20.2.2024 právny zástupca žalobcu nenavrhol výsluch žiadnych svedkov, zmienil sa len o údajnom „splnomocnení I. F. v prospech žalobcu s jej overeným podpisom, ktoré malo slúžiť na spätný prevod motorového vozidla“, ktoré nemal pri sebe, „nevie uviesť, z ktorého obdobia je to splnomocnenie, môže ho predložiť súdu v dodatočnej lehote“. Uvedené „splnomocnenie“ prvoinštančný súd uložil právnomu zástupcovi žalobcu predložiť súdu do 10 dní. Zo zápisnice o pojednávaní z 11.6.2024 vyplýva, že právny zástupca žalobcu predmetný dokument nepredložil, žiadal o poskytnutie náhradnej lehoty, pričom uviedol, že „nevie sa vyjadriť, či v čase začatia konania toto splnomocnenie už existovalo“. Okrem tohto dôkazu nemal žiadne návrhy na doplnenie dokazovania. Na pojednávaní 11.6.2024 súd prvej inštancie tomuto návrhu na doplnenie

dokazovania nevyhoveli a dokazovanie vyhlásil za skončené. Odvolací súd konštatuje, že žalobca ani v odvolacom konaní predmetné „splnomocnenie“ nepredložil.

18. Odvolací súd zdôrazňuje, že logickým predpokladom naplnenia odvolacieho dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. e) C.s.p., podstata ktorého spočíva v neúplnosti skutkových zistení pre nevykonanie navrhnutých dôkazov, je, aby v konaní pred súdom prvej inštancie vôbec bol navrhnutý dôkaz, ktorý podľa odvolacej námietky nebol pre náležité zistenie skutkového stavu vykonaný. Z vyššie uvedeného je zrejmé, že tvrdenie žalobcu nezodpovedá realite, nakoľko žalobca v prejednávanej veci relevantným spôsobom nenavrhoval vykonanie dôkazu, na ktorý poukazuje v odvolaní. Je nepochybné, že žalobca mal dostatočný priestor na to, aby navrhoval dôkazy potrebné na preukázanie rozhodujúcich skutočností, napriek tomu na poslednom pojednávaní, na ktorom došlo k vyhláseniu napadnutého rozsudku, okrem „splnomocnenia na prepis vozidla z I. F. na žalobcu“ žiadne ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania nemal. Za nedôvodnú preto odvolací súd považoval odvolaciu námietku žalobcu o nezákonnosti uznesenia z 11.6.2024, ktorým prvoinštančný súd na pojednávaní nevyhoveli jeho návrhu na doplnenie dokazovania a vyhlásil dokazovanie za skončené.

19. Odvolací súd v tejto súvislosti akcentuje, že aj za predpokladu, keby žalobca riadne pred súdom prvej inštancie uplatnil návrh na doplnenie dokazovania výsluchom svedkýň B. a O., je potrebné zdôrazniť, že svedkovia sa primárne vyjadrujú k tomu, čo videli a počuli, nie k tomu, čo nevideli a nepočuli, čiže je logicky nezmysel, aby sa vyjadrovali, že k niečomu nedošlo v širšom časovom úseku, nakoľko by museli byť permanentne prítomní počas skutkového deja, čo je nereálne. Treba si uvedomiť, že vyjadrovať sa, či niekto niečo chcel alebo nechcel, by znamenalo, že by svedok nevnímal objektívnu realitu, ale duševný stav človeka, čo je vylúčené, čiže s najväčšou pravdepodobnosťou by tieto svedkyne reprodukovali niečo, čo sa dozvedeli od žalobcu. Uvedené naráža na základný význam svedeckej výpovede, ktorým je poskytnúť súdu priame informácie o skutočnostiach dôležitých pre náležité zistenie skutkového stavu, ktoré svedok vnímal vlastnými zmyslami (videl, počul).

20. Na základe vyššie uvedeného žalobcom uplatnený odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. e) a podľa neho s ním súvisiaci odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) C.s.p. odvolací súd považoval za nedôvodný.

21. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) C.s.p. je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 C.s.p., a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy len skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 192, § 193 a § 205 C.s.p.

22. Žalobca svojimi odvolacími námietkami v intenciách uplatneného odvolacieho dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h) C.s.p. napokon nastolil predmetom odvolacieho prieskumu tiež správnosť právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie. Vo všeobecnosti právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikáciou konkrétnej právnej normy na zistený skutkový stav vyvodzuje zo skutkových zistení, aké práva a povinnosti majú subjekty konania podľa hmotného práva. Nesprávnym právnym posúdením je potom potrebné rozumieť omyl v tomto postupe a teda nesprávnosť pri aplikácii práva na skutkové zistenia. O mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak súd neaplikoval právnu normu vôbec, alebo ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť, alebo ak aj aplikoval správny predpis, ktorý tiež správne interpretoval, avšak právnu normu nesprávne na zistený skutkový stav použil, teda v skutkových okolnostiach z právnej normy vodil nesprávne závery o právach a povinnostiach strán.

23. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu pre náležité zistenie skutkového stavu, vykonanie ďalších dôkazov nebolo potrebné, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa § 191 a § 192 C.s.p., z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil

svoje rozhodnutie, zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver. Odvolací súd nezistil ani žiadne porušenie procesných práv a ani inú vadu, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Rozhodnutie súdu spĺňa podmienku riadneho odôvodnenia, nevykazuje znaky arbitrárnosti a ani nepreskúmateľnosti.

24. Odvolací súd zdôrazňuje, že predmetom konania je vlastnícka žaloba, týkajúca sa žalobcom tvrdeného vlastníctva k motorovému vozidlu, ktorou sa žalobca domáha určenia, že je výlučným vlastníkom motorového vozidla zn. J. K., ev. č.: A. XXX L., zelenej metalízy. Je potrebné zdôrazniť, že úspešnosť takejto žaloby predpokladá, že žalobca jednoznačne a nad akúkoľvek pochybnosť preukáže svoje vlastnícke právo k veci. Za situácie, že žalobca svojím formálnym úkonom umožnil zmenu zápisu držiteľa a vlastníka motorového vozidla v evidencii motorových vozidiel zo svojej osoby na pôvodne žalovanú I. F., a táto tvrdí, že sa tak stalo na základe darovania, je podľa názoru odvolacieho súdu potrebné spravodlivo požadovať od žalobcu, aby preukázal, že mu napriek tomu vlastnícke právo k motorovému vozidlu svedčí. Žalobca teda musí preukázať nie len to, že predmetné motorové vozidlo nadobudol a za neho zaplatil, ale musel by relevantne spochybníť aj nadobúdaci titul pôvodne žalovanej. V tejto súvislosti odvolací súd akcentuje, že zmluvy o prevode vlastníckeho práva k huteľným veciam, motorové vozidlá nevynímajúc, môžu mať aj nepísomnú formu, to znamená darovanie motorového vozidla je nepochybne možné aj na základe ústnej darovacej zmluvy, pričom medzi blízkymi osobami, ktorými v čase darovania a následnej evidencie pôvodnej žalovanej ako vlastníčky a držiteľky motorového vozidla na dopravnom inšpektoráte žalobca a pôvodne žalovaná nepochybne boli, dochádza bežne k darovaniu takýchto vecí. Preto pri zmene zápisu v evidencii motorových vozidiel, napriek tomu, že nemá konštitutívne účinky, avšak dôkazný význam mu akiste uprieť nemožno, si musí byť prevodca (pôvodný vlastník - držiteľ) vedomý, že v prípade sporu o vlastnícke právo k motorovému vozidlu bude na ňom nie len ťarcha preukázať vlastnícke právo k motorovému vozidlu, ale zároveň aj ťarcha spochybníť dôkaznú hodnotu evidencie vozidiel. Pokiaľ teda pôvodne žalovaná tvrdí, že predmetné vozidlo jej bolo darované, takýto prevod bol zavedený aj v evidencii dopravného inšpektorátu, žalobca musí preukázať svoje vlastníctvo nie len tým, že ozrejmi okolnosti, za ktorých došlo k nadobudnutiu motorového vozidla, že zaplatil zo svojich peňazí a pod., ale musí zmysluplne vylúčiť, že deklarovaný prevod vlastníctva držiteľa, ktorý bol vnesený do evidencie, čiže zápis zmeny, nenadväzoval na nadobúdaci dôvod. Odvolací súd zdôrazňuje, že je v rozpore s požiadavkou právnej istoty, aby sa prípadný zápis vlastníka a držiteľa motorového vozidla v evidencii motorových vozidiel mohol spochybníť len tvrdením tretej osoby, že vlastnícke právo patrí jej, a to aj v prípade, že by sa na nadobudnutí vozidla podieľal aj svojimi prostriedkami. Na uvedenom nič nemení ani skutočnosť, že na pôvodne žalovanú boli napísané aj iné motorové vozidlá, o ktorých žalobca rovnako tvrdí, že sú v jeho vlastníctve (autobusy a pod.), vo vzťahu ku ktorým však pôvodne žalovaná v tejto prejednávanej veci nadobúdaci dôvod netvrdí. V tejto preskúmvanej veci je nepochybné, že pôvodne žalovaná predmetné motorové vozidlo aj reálne používala.

25. Žalobca naznačil, že zmenu zápisu motorového vozidla vykonal z iného dôvodu, ako z dôvodu prevodu vlastníckeho práva. Túto skutočnosť však v konaní nad akékoľvek pochybnosti nepreukázal. Za tohto stavu je potrebné prisvedčiť záveru súdu prvej inštancie, že v okolnostiach prípadu neboli splnené podmienky pre vyhovie vlastníckej žalobe, nakoľko žalobca nepreukázal existenciu svojho vlastníckeho práva k predmetnému motorovému vozidlu. Odvolací súd z týchto dôvodov ako vecne správny napadnutý rozsudok v zamietavom výroku potvrdil.

26. Za vecne správny je potrebné v okolnostiach prípadu považovať tiež odvolaním napadnutý výrok rozsudku o trovách konania. Súd prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa zásady úspechu strany vo veci ustanovenej v § 255 ods. 1 C.s.p. Názor žalobcu, že na toto rozhodnutie malo byť aplikované ust. § 257 C.s.p., odvolací súd nepovažuje za správny.

27. Podľa ust. § 257 C.s.p., výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

28. V citovanom zákonnom ustanovení je upravená výnimka zo všeobecného procesného princípu zodpovednosti za výsledok sporového konania, príp. zodpovednosti za zavinenie. Jeho aplikácia prichádza do úvahy vo výnimočných prípadoch, keď sú naplnené všetky predpoklady pre priznanie náhrady trov konania podľa zásady úspechu, avšak existujú tu také dôvody, vo svetle ktorých sa také rozhodnutie javí byť nespravodlivým. Uplatnenie moderačného oprávnenia pri rozhodovaní o trovách konania prichádza do úvahy v prípadoch, keď sú kumulatívne splnené dve podmienky: jedná sa o dôvody hodné osobitného zreteľa a ide o výnimočné okolnosti. Dôvody hodné osobitného zreteľa, ani výnimočné okolnosti pritom zákon bližšie nedefinuje, výklad týchto kategórií teda ponecháva na súdnu prax. Tá za dôvody hodné osobitného zreteľa považuje najmä neprimeranú tvrdosť, podiel oboch strán na vzniku a

priebehu sporu, povahu a okolnosti prípadu, zložitost' doposiaľ neriešenej právnej problematiky, zložitost' prípadov výkladu medzinárodnej zmluvy, osobitné pomery strany sporu, či nízky príjem (por. Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, 1540s, str. 942).

29. Odvolací súd ani v okolnostiach prípadu a ani v subjektoch na oboch procesných stranách nezhliadol skutočnosť, už vôbec nie mimoriadnu, ktorá by vyvolala potrebu, v záujme spravodlivosti usporiadania, zmierniť ťarchu zodpovednosti žalobcu za náklady ním vyvolaného konania. Za zreteľa hodné v tejto spojitosti odvolací súd nepovažoval žalobcom uvádzanú skutočnosť, že bol oslobodený od platenia súdnych poplatkov. Odvolací súd v tejto súvislosti dáva do pozornosti Uznesenie Najvyššieho súdu SR z 31. marca 2010, sp. zn. 1 M Obdo V 19/2008, podľa ktorého „Samotná skutočnosť, že žalobca ako poplatník bol oslobodený od súdneho poplatku, nezakladá dôvod pre použitie ustanovenia § 150 O.s.p. (pozn. odv. súdu: obdobne § 257 C.s.p.)“. Z uvedených dôvodov odvolací súd podľa § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdil rozsudok aj v napadnutom výroku o trovách konania.

30. Podľa ust. § 396 ods. 1 C.s.p., ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

31. Podľa ust. § 255 ods. 1 C.s.p. súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

32. V odvolacom konaní mal žalovaný plný procesný úspech, a preto mu v súlade s citovaným zákonným ustanovením vzniklo právo na náhradu trov konania proti žalobcovi, ktorý bol v odvolacom konaní neúspešný. Na tomto základe odvolací súd priznal žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

33. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné (§ 355 C.s.p.).

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak: a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie

napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Táto povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.)